Potnik.

Zložil Vekoslav Remec.

Po stezi potnik nem koraka
v jesenski, neprijazni večer
in duša njegova, polna mraka,
ne more dobiti miru nikjer.

Ta dan se je od vsega ločil,
o čemur duša v mladosti sanja —
in solze nobene ni potočil,
poln temnega, mrkega kljubovanja . . .

Popotno palico vzel je v roke
in sklonjen roma v mrtvo polje
kot duh, ki vstal je iz rakve globoke,
ko ura temačna na polnoč gre.

Bogve, kaj ga tam za poljem čaka,
kaj rdeča kot kri je večerna stran,
kaj tak plaho, skrivnostno nad poljem kraka
nesreče poslanec — črni vran . . .

Starec.

Zložil Tonej Jelenič.

Dehteča zemlja moja, raj srcá nekoč,
in tvoja grud tako deviško mlada! —
nocoj te ljubim, kakor še nobeno bridko noč,
nocoj, ko žalost mi v žilave ude pada
in srka jim poslednjo kri in moč.

Razširim čézte težke roke naj
v pozdrav in blagoslov — čez sive senožeti,
čez blede ravni in čez poljski raj;
tu s trdim trudom tebi, grudi sveti,
zakopal pot in kri sem svojo v mehki naročaj.

Saj moja še nocoj si, moja — zemlja ti.
A jutri —. Sin že svoje voli vpreže,
čez rosni pot, čez mojo srčno kri
v jutranji hlad kadeče brazde vreže,
in moja mrtva moč v njegovih žilah oživi.

Vzdih.

Zložil G. Koritnik.

Prišla si kot pride žalost
srcu v goste zimski čas —
v sledu svojih sem bolesti
nem poljubil tvoj obraz.

V nadah si nekoč cvetela
v duši moji do neba,
zdaj v skrbeh si osivela,
omrznela v dno srca . . .

O mladost, ljubezni polna,
kdo ti je ukradel kras,
da ne cveteš, da ne kliješ
toplo kot nekdanji čas?

Jaz samujem . . . O ljubezen,
jaz žalujem za teboj —
brez veselja, brez poguma,
nem borim se sam seboj!